

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z wniosku J. K.
z udziałem A. D.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym 12 kwietnia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w Toruniu
z 29 grudnia 2021 r., sygn. akt VIII Ca 506/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

A. D. – uczestnik postępowania z wniosku J. K. o podział majątku wspólnego – wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Toruniu z 29 grudnia 2021 r., zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w Grudziądzu z 2 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 3989 § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadnił naruszeniem art. 45 § 1 k.r.o. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie,

że w ramach rozliczeń nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty winien zostać rozliczony wzrost wartości przedsiębiorstwa A. D. w trakcie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej. W opinii skarżącego Sąd dopuścił się także istotnego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 235² § 1 pkt. 5 k.p.c. w zw. art. 13 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie wniosków dowodowych, zgłoszonych na etapie postępowania apelacyjnego, tj. dowodu z opinii innego zespołu biegłych, jak również naruszenia art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego, celem ustalenia wartości przedsiębiorstwa A. D. na dzień zawarcia związku małżeńskiego przez uczestników postępowania.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Argumentacja skarżącego stanowi niedopuszczalną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z ustaleniami stanu faktycznego. Przede wszystkim wywód został oparty na nieznajdującej oparcia w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia hipotezie, że Sąd wyliczył wartość przedsiębiorstwa uczestnika w sposób dowolny i nieadekwatny. Tymczasem jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd

wyjaśnił szczegółowo, z jakich przyczyn i dla jakich celów bierze pod uwagę wartości przedsiębiorca z poszczególnych lat. Ponadto, wycena Sądu wynikała z przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego. Przeprowadzenie zaś kolejnej opinii biegłego w tej samej sprawie powinno być uzasadnione wątpliwościami Sądu niedającymi się usunąć po zapoznaniu się z pierwszą opinią, ewentualnie po przedstawieniu biegłemu dodatkowych pytań. Niezadowolenie jednej ze stron treścią przeprowadzonej opinii nie jest wystarczającą przesłanką do przeprowadzenia kolejnego dowodu tego rodzaju. Zob. np. postanowienie SN z 4 października 2022 r., II USK 128/22, w którym Sąd Najwyższy podkreślił, że *dowód z opinii biegłych ma szczególny charakter, gdyż korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.). Z tego względu nie mają do niego zastosowania wszystkie zasady dotyczące postępowania dowodowego, w tym art. 217 k.p.c. W świetle bowiem art. 286 k.p.c., sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, sprzeczności, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności. Nie można przyjąć, iż sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony.* Dodatkowo należy wskazać, że wnioski dowodowe uczestnika zostały zgłoszone w toku postępowania apelacyjnego, dotyczyły zaś okoliczności znanych już w chwili wszczęcia postępowania. Słusznie zatem zostały ocenione przez Sąd odwoławczy jako spóźnione.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[SOP]

[a!]

